

Pol Castellanos

*La cara
fosca de les
llegendes*

Estrella Polar

Pol Castellanos

*La cara
fosca de les
llegendes*

**Veritats i misteris
rere les històries de sempre**

Il·lustracions de Montse Rubio

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Pol Castellanos, 2023

© de les il·lustracions: Montse Rubio, 2023

Disseny i maqueta: Kim Amate

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2023

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2023

ISBN: 978-84-1389-620-5

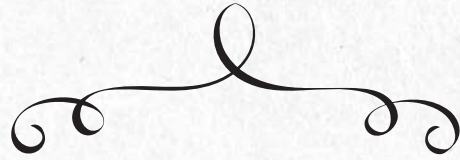
Dipòsit legal: B. 18.380-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

*La bella
i la bèstia*

Un mercader va saber que un vaixell li havia portat mercaderies. Les filles grans li van demanar vestits. La petita, la Bella, tan sols una rosa. Un cop al port, el mercader no va poder aconseguir res i, decebut, es va perdre de tornada.

En plena tempesta, va trobar recer en un castell enmig del bosc. Va sopar en una taula parada, es va quedar a dormir i l'endemà, abans de marxar, va tallar una rosa del jardí. En aquell moment, va aparèixer la Bèstia.

—Ingrat! —va bramar aterridora—. T'he salvat la vida i ara em vols robar? Mor!

El mercader li va suplicar clemència: la rosa era per a una de les seves filles. Aleshores, la Bèstia va reclamar que fos una filla qui vingués a morir per ell.

Quan el mercader ho va explicar a casa, la Bella es va sentir culpable d'haver demanat la rosa i es va oferir per morir en lloc seu. El pare s'hi va negar, però la Bella, decidida, hi va insistir.

Pare i filla van partir i, en arribar al castell, la Bella es va sorprendre de veure la taula parada al gran saló. La Bèstia va aparèixer amb un retruny.

—Has vingut per voluntat pròpia? —li va preguntar.

Ella va assentir tremolosa. L'endemà, el pare va marxar i la Bella va plorar, convençuda que la Bèstia la devoraria en qualsevol moment. Mentre recorria el castell, va veure una porta on hi deia *Cambra de la Bella*. Es va quedar meravellada de trobar-hi una estança magnífica amb una biblioteca i un clavicordi.

A l'hora de sopar, la Bèstia se li va acostar.

—Menja, gaudeix. Ara ets la mestressa del castell. Si et molesto, digue-m'ho. Sé que soc horrible.

—Ets molt bondadós —va contestar ella—, prefereixo la teva figura que la d'altres amb forma d'home però amb el cor corromput.

—Bella, vols ser la meva esposa?

Ella es va quedar en silenci, temorosa. Li va dir que no i la Bèstia va emetre un so espantós. Per primer cop, la Bella se'n va compadir.

Al llarg dels mesos següents, la Bella rebia les visites del monstre i es va acostumar a la seva lletjor. La Bèstia l'entretenia i ella esperava l'hora de veure'l, tot i que seguia rebutjant la seva proposició.

—Promet-me que no m'abandonaràs mai.

—Ho faria, però necessito veure el meu pare.

La Bèstia, afligida, va permetre que el visités si li prometia tornar al castell al cap de vuit dies.

Quan l'endemà es va llevar, la Bella era a casa del pare i va córrer a abraçar tothom. Va explicar la veritat sobre la Bèstia i les germanes es van posar geloses: elles s'havien casat amb homes frívols i avorrits. Van tramar retenir la germana petita més de vuit dies amb falsos afalacs i així la Bèstia s'ofendria i la devoraria.

La Bella va cedir i es va quedar més temps. Tanmateix, de seguida va sentir pena per la Bèstia. En un somni, va veure'l inert al jardí del castell a punt de morir, i es va despertar sobresaltada. S'acabava d'adonar que l'estimava, malgrat la seva lletjor. L'endemà, en obrir els ulls, tornava a ser al castell.

La Bella va buscar la Bèstia per tot arreu. No el va trobar fins que va arribar al jardí. Allà restava estès a terra com al somni, gairebé inconscient.

—Vas oblidar la promesa i ara moriré de dolor.

—No moriràs —li va contestar la Bella—. Viuràs per ser el meu marit.

Just en pronunciar aquestes paraules, tot el castell es va il·luminar i al lloc de la Bèstia va aparèixer un príncep més bell que l'amor. D'entrada, la Bella no el va reconèixer, però el príncep li va revelar que havia posat fi a un encanteri. Temps enre, una fada malvada l'havia convertit en aquella figura horrible fins que algú consentís a casar-se amb ell.

I així va ser com la Bella i el príncep es van casar, i les seves germanes es van convertir en estàtues de pedra al portal del castell. Allà serien eternament testimonis d'aquella felicitat perfecta, perquè estava basada en la virtut.

LA CARA FOSCA DE
LA BELLA I LA BÈSTIA

*La Catherine
i en Pedro,
el cas real*

a història d'amor més famosa mai explicada és tot un cant d'esperança per als lletjos com jo. O és que les princeses només poden enamorar-se de prínceps ben plantats?

Si alguna cosa ens ensenya *La bella i la bèstia* és que no s'ha de jutjar ningú per la seva aparença, sinó per la noblesa del seu cor. Segur? Pocs saben que aquest bonic conte de fades es basa en fets veritables. I a la vida real, les coses sempre són més cruels.

Qui es pot enamorar d'una bèstia?

A l'antiga Grècia, una noia ho va fer: la bella Psique va ser obligada a casar-se amb un marit misteriós. Tot i que se'n va enamorar, ell no li mostrava mai el rostre. Psique va començar a sospitar que l'home no fos una bèstia horrible i, una nit, va decidir tallar-li el cap. Abans de fer-ho, va encendre el llum i va identificar el seu marit. No era cap altre que el déu de l'amor mateix, Eros («Cupido», en llatí), jove i atlètic, que es va sentir traït i va fugir volant.

El mite d'Eros i Psique va quedar immortalitzat en un conte d'Apuleu, l'escriptor romà, i va ser la gran inspiració per a *La bella i la bèstia* (sí, Eros i Psique també s'acabarien casant). A l'edat medieval només quedava una còpia del conte, per poc que no es perd! Es va conservar prou per difondre's arreu d'Europa i en van començar a aparèixer variants d'allò més rocambolesques.

En una versió, la noia s'enamora d'un príncep amb cara de porc. En una altra, la bèstia és un home llop. O té potes de llangardaix i cos de salamandra. O forma d'os, cavall o lleó. De serp alada amb tres caps. O d'un gos caniche! Alguns diuen que els orígens del conte es remunten a fa milers d'anys. Hi ha una

versió xinesa en què una serp màgica es transforma quan la llencen a un pou. I pels Mars del Sud es deia que la bèstia era un mico langur.

És que tothom considera una bèstia el seu enamorat? De què creieu que estem parlant?

Dels matrimonis de conveniència, és clar! De la noia que es casa per obligació amb un home lleig i vell. No és, tot plegat, un intent de convèncer-la perquè només es fixi en el bon cor del seu marit repugnant? Ah! No crec que cap conte aconseguixi fer-la canviar d'opinió.

De totes les versions, la més coneguda és de l'escriptora francesa Villeneuve, adaptada per Marie Leprince de Beaumont. I justament aquesta versió es va inspirar en una història d'amor real.

Aquest és el fosc secret que amaga el conte.

Al segle XVI, va arribar a orelles del rei de França l'existència d'un nen amb una aparença singular: en Pedro González, de l'illa de Tenerife, havia nascut amb la cara coberta de pèl. El petit Pedro va ser portat al palau de París, on tothom va quedar fascinat en veure'l, i al rei se li va acudir una idea brillant. Acolliria aquell nen «salvatge» i l'educaria per convertir-lo en un home culte i refinat.

Així va ser. En Pedro va aprendre bones maneres i idiomes, i quan va fer trenta-sis anys es va casar amb una dama de la reina, la jove Catherine Raffelin, filla d'un mercader, amb qui estaven profundament enamorats. La Catherine i en Pedro van tenir sis fills, dels quals dos van heretar el pelatge espès del pare. Però no tothom havia après la lliçó i, en morir els monarques, la família va ser expulsada de la cort reial.

Coneixeu la hipertricosi, amics meus? És una malaltia molt rara que fa créixer pèl en excés. Aleshores no se'n sabia res i una aparença així inspirava rebuig i por a la major part de la gent. Per sort, uns italians van acollir la família, i la Catherine i en Pedro no van morir fins molts anys més tard, quan ja eren vells. Gràcies al conte, això sí, la seva història d'amor perdurará per sempre més.

